

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku B. D.
przy uczestnictwie J.D.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 23 marca 2016 r., sygn. akt III Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Uczestnik postępowania zarzucił zaskarżonemu postanowieniu Sądu Okręgowego z dnia 23 marca 2016 r. naruszenie art. 567 § 3 w związku z art. 684 k.p.c., naruszenie art. 162 w związku z art. 232 i 227 k.p.c. oraz naruszenie art. 378 § 1 w związku z art. 302 § 1 i art. 240 § 1 k.p.c., a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił występowaniem w sprawie istotnego

zagadnienia prawnego: kwestii „zakresu stosowania prekluzji ustanowionej w art. 162 k.p.c. i uchybienia strony w tym zakresie w sytuacji, w której sąd z urzędu zobowiązany jest do badania składu i wartości przedmiotu rozstrzygnięcia, a wnioski dowodowe składane przez stronę są sygnalizacją dla sądu na istnienie dowodów, które pozwoliłyby zrealizować ustawowy obowiązek nałożony na sąd przez art. 684 k.p.c.”; jednocześnie wskazał na potrzebę rozstrzygnięcia w tym kontekście, czy ustawa przyznaje priorytet prawdzie materialnej, czy też preferuje „pułapki” procesowe niweczące realizację ustawowego obowiązku oparcia rozstrzygnięcia „na prawdziwych ustaleniach faktycznych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa.

W skardze brak jakichkolwiek argumentów, które mogłyby przemawiać za tym, że przedstawione zagadnienie ma wskazane wyżej cechy. Zawiera elementy pytania retorycznego, a zagadnienie prawne, które ma na względzie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., nie może mieć z istoty swojej postaci pytania retorycznego.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.